

Noelle W. Ihli

Vraag naar Andrea

Meghan

Oquirrh Mountains, Utah. Eén jaar geleden

Hij lag met zijn volle gewicht op me, maar toch schreeuwde mijn brein dat ik het op een rennen moest zetten.

Rennen, klonk het in mijn hoofd. Intussen trok hij de sjaal – mijn sjaal – grommend strakker om mijn nek.

Ik bleef verstijfd liggen, als een muis onder de poot van een kat, totdat de bankschroef van pijn plotseling verslapte.

Hij keek me een paar seconden aan. Toen stond hij op, zijn mond vertrokken van afkeer. Hij ademde zwaar. Zijn bleke gezicht lichtte op in het donker, de opvallende moedervlek op zijn wang stak er sterk tegen af, als een punt.

Hij liet het deel van de roze-met-groene sjaal dat hij nog in zijn hand had naast me op de grond vallen.

Rennen, brulde mijn brein opnieuw. **RENNEN!**

Ik bewoog nog steeds niet. Ik knipperde niet eens.

Hij liep naar de auto, die hij lukraak in de berm van de hobbelige onverharde weg had geparkeerd.

Ik wilde liever niet weten wat hij in de achterbak had liggen. Maar als ik nu niet in beweging kwam, zou ik er zeker achter komen.

Dus zette ik het eindelijk op een lopen, richting de schaduw van de dennenbomen, die beschutting leken te bieden, en hopelijk ook veiligheid.

Ik klauterde zo snel als ik kon de steile oever van een droge rivierbedding af, alles op alles zettend om niet te vallen. De pijn in mijn keel voelde ik niet meer.

Ik had geen idee waar ik heen ging. Ik wist alleen dat ik de afstand tussen mezelf en de smetteloze blauwe Kia Sorento zo groot mogelijk moest maken. En wat nog belangrijker was: ik moest de superknappe, charmante eigenaar achter me zien te laten. ‘De naald’, had ik hem genoemd toen ik Sharesa over onze aanstaande date had verteld. De naald in een grote hooiberg van vrijgezellen op de MatchStrike-app: gescheiden vaders met kinderen, co-ouders met gecompliceerde omgangsregelingen en makers van gênante selfies in de douche van de sportschool.

Jimmy was anders. Met zijn amberkleurige donkere ogen, het zorgvuldig getrimde baardje langs zijn hoekige kaaklijn en zijn messcherpe scheiding leek hij als twee druppels water op Chris Hemsworth.

Toen ik zijn foto aan Sharesa had laten zien, had ze zelfs een gilletje geslaakt.

Maar ik was op mijn hoede geweest. Ik kende de onlinedatingwereld. Toen mijn dienst erop zat had ik een Uber genomen naar Gracie’s Spot in Salt Lake City en me schrap gezet voor een ontmoeting met de creepy neef van Chris Hemsworth. Onderweg had ik Sharesa zelfs nog een berichtje gestuurd. *Wil je me over een uur bellen met een smoesje?* Ik had meteen tekstbalonnetjes zien verschijnen. *Mij best, maar je weet dat je zin hebt.* Ik had met mijn ogen gerold. Nog meer balonnetjes. ... *ik bel wel <3.*

We hadden tot het laatste rondje om elf uur zitten praten aan een tafeltje achter in Gracie’s. Vanuit het toilet had ik Sharesa een berichtje gestuurd dat ze me niet hoefde te redden.

Zoals altijd reageerde ze direct. *Je hebt ziiiiiin.*

Toen ik mijn handen stond te wassen viel mijn oog op een briefje dat op de spiegel was geplakt. *Problemen met je date?*

Voel je je onveilig of ongemakkelijk? Vraag bij de bar naar Andrea. Wij zorgen dat je veilig thuiskomt. Ik glimlachte terwijl ik mijn handen droogde, blij dat ik niet om hulp hoefde te vragen. Niet vanavond. Niet met hem.

Ik bekeek mezelf in de spiegel. Ik had extra mijn best gedaan op mijn haar, dat normaal gesproken steil tot op mijn schouders hing. De krullen die ik er eerder die avond in had gezet glansden in het licht van het restaurant als gesponnen goud. Ik werkte mijn dieproze lippenstift bij, mijn handelsmerk van de laatste jaren, en perste mijn lippen op elkaar. Zou hij die straks willen zoenen?

Ik had die avond maar twee biertjes op. Niet genoeg om dronken van te worden, net genoeg om de zenuwen mee te verdrijven. Hij was namelijk helemaal niet de creepy neef van Chris Hemsworth. Hij was bedachtzaam en grappig. En zelfs de grote moedervlek op zijn wang maakte hem op de een of andere manier nog aantrekkelijker.

Hij dronk gingerale. Daar keek ik niet van op. Dit was tenslotte Utah.

Het laatste wat ik nog wist was dat ik me een beetje oververhit voelde. En heel erg blij. De felle goudgele lampjes van de trendy spoetnik-kroonluchters hadden opeens een glinsterend aura. Dus toen hij voorstelde om me thuis te brengen zodat ik niet in de kou op een Uber hoefde te wachten, aarzelde ik geen moment.

De auto had van die knisperende papieren stoelhoezen, alsof hij net was gereinigd.

Daarna herinnerde ik me niets meer. Ik werd wakker met zijn handen, en mijn sjaal, om mijn keel. Het warme licht van Gracie's had plaatsgemaakt voor prikkende dennennaalden, aarde in mijn haar en een kolkend zwarte, ijskoude nachthemel.

Eerst begreep ik niet wat er aan de hand was. Ik kon niet schreeuwen. Ik kon me niet bewegen. Ik wist niet eens waar

ik was. Ik wist alleen dat ik overal pijn had.

De herinnering aan onze date kwam keihard terug toen ik zijn ogen boven me zag glinsteren. Die waren niet meer warm en amberkleurig, zoals eerder die avond in Gracie's. Deze ogen waren kil. Wijd open. En vol woede.

Ik dacht aan het briefje in het toilet van Gracie's. *Vraag naar Andrea.*

Aan Andrea had ik niets meer. Ik was alleen.

Ik rende sneller dan ik ooit in mijn leven had gerend. Het bonzen in mijn hoofd en borstkas en de verpletterende druk van de sjaal lagen ver achter me.

Waarheen ik rende kon me niet schelen. Zo veel mogelijk afstand creëren, dat was nu het enige wat telde. Ook al moest ik daarvoor regelrecht het duister in.

Toen ik me van de rotsige oever de ondiepe rivierbedding in stortte, dacht ik dat ik iemand hoorde roepen. Het klonk als een vrouw.

Ik negeerde de stem en bleef rennen.

Hij kwam niet achter me aan.

Dat hoefde ook niet.

Want toen ik stilstond was ik tot mijn verbazing niet eens buiten adem.

De verbazing sloeg al snel om in afschuw.

Ik was niet buiten adem. Ik ademde niet meer.

2

Brescia

Boulder, Colorado. Twee jaar geleden

Ik realiseerde me dat ik dood was zoals je je realiseert dat je droomt. Maar dan omgekeerd. Want de nachtmerrie was echt.

Eerst had ik niet door wat er met me was gebeurd. Dat duurde een paar seconden, totdat ik opstond en mijn lichaam bleef liggen. Ik keek naar de zachte chambray pyjama die ik had aangetrokken toen ik was thuisgekomen en die nu vochtig en vies was. Een van mijn sloffen was uitgeschopt, dus ik zag de beschadigde perzikkleurige nagellak op mijn tenen zitten. Mijn lange donkere haar was doordrenkt met iets nog donkerders – en kleverigs. De bonzende koppijn en de afschuwelijke druk op mijn keel voelde ik niet meer.

Ook hij stond naar me te kijken. Nou ja, niet naar mij. Naar mijn lichaam. Naar mijn starende, bloeddoorlopen bruine ogen. Hij ademde zwaar, zijn blik was leeg. Het verlengsnoer had hij nog in zijn hand.

Hij had een Joaquin Phoenix-baard laten staan die de donkere moedervlek op zijn wang net niet helemaal bedekte. Het maakte hem tien jaar ouder dan de laatste keer dat ik hem had gezien. Als hij er toen zo had uitgezien, hadden we waarschijnlijk nooit wat gekregen. Begrijp me niet verkeerd: ik ben dol op stoppelbaardjes, maar wat hij had laten groeien

leek meer op een vogelnest. Hij kelderde van een ruime negen naar een magere drie.

Een jaar geleden hadden we precies één week wat met elkaar gehad. Hoe ik dat nog wist? Hij was geïrriteerd omdat ik met mijn vriendinnen had afgesproken in plaats van onze 'eerste week samen' met hem te vieren. Ik had niet begrepen waarom dat hem zo dwarszat. Het was Lanelles verjaardag. En zoals ik al zei, we hadden net *één week* verkering. Ik heb het die avond alsnog alleen maar over hem gehad. Sinds mijn laatste relatiebreuk een paar jaar daarvoor had ik niet meer echt gedatet en het voelde goed om iemand weer 'mijn vriend' te kunnen noemen. Ik genoot ervan om tijdens de watermeloen-margarita's antwoord te geven op alle pikante vragen: of hij goed kon zoenen (ja), of hij goed was in bed (geen idee, nog te vroeg) en hoe we elkaar hadden ontmoet. Om die laatste vraag had ik een beetje heen gedraaid. Ik was wanhopig genoeg geweest om een profiel op MatchStrike aan te maken en daar was ik niet trots op. Dus gaf ik een ontwijkend antwoord. Als de relatie standhield kon ik het altijd nog opbiechten.

Toen we hem na Lanelles feestje voor het restaurant tegen het lijf waren gelopen, had ik eerst niet geweten wat ik daarvan moest denken. Hij schonk me zijn mooie glimlach en deed alsof het puur toeval was. Vanwege mijn vriendinnen ging ik daarin mee. Zij vonden hem duidelijk erg leuk, een lot uit de loterij. Ik verdrong het vervelende gevoel dat me bekroop. Ik probeerde me te herinneren of ik hem had verteld naar welk restaurant we zouden gaan. Ik wist bijna zeker van niet.

Ik liet me door hem thuisbrengen, ook al moest ik daarvoor mijn auto op de parkeerplaats van de Barbacoa achterlaten. In het begin had hij blij geleden me te zien. Maar op mijn vraag met wie hij bij de Barbacoa was geweest, kreeg ik een ontwijkend antwoord. Ik vroeg het nog een keer, en toen ging hij los.

Hij bleef maar zeuren dat ik hem had afgepoeierd en liever bij mijn vriendinnen wilde zijn. Daarna ging hij tekeer omdat ik niet blij genoeg had gereageerd toen ik hem bij het restaurant was tegengekomen.

Later had ik hem geappt dat ik het wilde uitmaken. Hij belde meteen. Toen ik niet opnam belde hij opnieuw. En opnieuw. En opnieuw. Uiteindelijk had ik mijn telefoon op vliegtuigstand gezet en was naar bed gegaan. De watermeloen-margarita's waren nog niet uitgewerkt en ik had spijt dat ik Lanelle en de meiden al over hem had verteld.

De volgende ochtend had ik tweeëntwintig berichtjes op mijn telefoon. De toon van de eerste paar was nog best vriendelijk. Hij had een rottag gehad en had me gewoon willen zien. Hij begreep dat ik pissig was. Wilde ik hem nog een kans geven? Maar in het laatste berichtje was ik een vette slet geworden. Een vette slet die de moeite niet waard was. Ik had de tekst nog niet gelezen of er kwam alweer een nieuw appje binnen. Hij kon zien dat ik zijn berichtjes had geopend, dus waarom antwoordde ik niet? Ik had zijn tijd verspild en zijn hart gebroken, en nu reageerde ik niet eens meer.

De appjes waren drie dagen lang binnengedruppeld, al reageerde ik nergens op. Uiteindelijk had ik zijn nummer geblokkeerd en zijn profiel op MatchStrike gerapporteerd, in de hoop andere meisjes voor dit soort gedoe te behoeden.

Daarna was ik hem al snel vergeten.

Ik knapte mijn huis op. Ik kreeg een nieuwe baan en salarisverhoging. Ik liet een pony knippen en ging voor highlights in mijn haar. Ik verwijderde de MatchStrike-app na een paar mislukte dates met sukkels die geen tweede kans waard waren. En ik adopteerde een siamese kat die Frank heette.

Dus toen ik die avond in mijn pyjama de vuilnisbak buiten zette, was hij de laatste die ik had verwacht.

Ik herkende hem eerst niet eens met dat verschrikkelijke baardje. Hij stond er bijna nonchalant bij, alsof ook dit toeval

was, net als die avond bij de Barbacoa. Maar nu stond hij in de tuin naast mijn huis. Aan mijn kant van het hek.

Ik had het bijna op een gillen gezet, maar hield me in toen ik zijn ogen herkende. Eerlijk gezegd was ik opgelucht dat hij geen wildvreemde was.

Daarna werd ik boos. Het was verdomme een jáár geleden. Hoezo stond hij hier opeens? Waarom moest hij me de stuipen op het lijf jagen? Dacht hij soms dat ik hem terug zou nemen?

Op dat moment had hij het verlengsnoer tevoorschijn gehaald. Mijn verlengsnoer. Dat drong langzaam tot me door toen hij op me afkwam. Ik had het gebruikt voor de kerstlichtjes die ik van mezelf had moeten ophangen en ik had niet meer de moeite genomen het binnen te leggen.

Iemand wurgen duurt best lang, als je het echt wilt weten. Dat had ik een keer in een truecrimeserie gezien. Als je zelf het slachtoffer bent, duurt het nog veel langer. Mijn keel stond in de fik. Mijn hoofd stond in de fik. Mijn borstkas stond in de fik. Mijn ogen brandden mijn oogkassen uit. Ik kon niets zeggen. Ik kon niet eens iets zien, want de tranen stroomden over mijn wangen.

Ook hij vond het blijkbaar te lang duren. Uiteindelijk sloeg hij mijn hoofd hard tegen de stoeptegels. Daarna werd het donker. Ineens was alles weg: het ondraaglijke branden, de kou in de lucht en het gevoel van de natte, ruwe tegels onder me.

Toen ik de eerste glimp opving van, hoe zal ik het noemen – mijn ziel? Mijn geest? Mijn echo? – was het alsof ik naar mezelf in de spiegel keek. Ik wapperde niet in de wind of zoiets. Ik was niet doorzichtig. Ik leefde gewoon niet meer. Ik droeg nog steeds mijn pyjama en sloffen, maar nu waren ze weer schoon, zoals een paar minuten geleden.

Op het moment dat hij zich realiseerde dat ik dood was, ikzelf wist het inmiddels al een tijdje, maakte hij zich uit de voeten via het hek in mijn achtertuin. Mij liet hij achter bij

mijn lichaam en de vuilnisbak die ik net uit de garage had gereden.

Ik besloot hem te volgen. Het kostte me geen moeite hem bij te houden, iets wat me levend nooit zijn gelukt. Ik greep zijn arm vast en zag dat mijn vingers op zijn bovenarm bleven liggen. Ze gleden er niet dwars doorheen, wat ik eigenlijk had verwacht.

Hij leek het niet echt te merken. Maar hij voerde wel zijn tempo op, de donkere oprit af, de stoep over, tot hij bij de blauwe Kia aankwam die hij aan het einde van de straat had geparkeerd.

Toen hij het linkerportier opende, dook ik tegelijk met hem de auto in. Ik wilde niet het risico lopen dat hij de deur in mijn gezicht dicht zou gooien.

Gehaast stapte hij in zijn auto. Ik beseftte dat ik niets meer voor het meisje met het bebloede haar kon betekenen. Ook Frank, die waarschijnlijk op de grote gecapitonneerde stoel in mijn slaapkamer lag te slapen, zou het zonder me moeten doen.

Niemand zou me vanavond missen. Niemand zou zich realiseren dat ik weg was, laat staan dood, tot ik morgen niet op mijn werk zou verschijnen. Niemand kon meer iets voor me doen.

Voordat hij wegreed, pakte hij een paar vochtige doekjes om zijn handen mee schoon te maken. Hij deed het voorzichtig, bijna teder. Alsof die handen niet net, in mijn tuin naast mijn vuilnisbak, een vies verlengsnoer om mijn nek hadden gewikkeld en alle vechtlust uit me hadden geperst.

Achteraf denk ik dat dit het moment was waarop ik besloot hem te gaan achtervolgen.

Tijdens de rit bekeek ik hem vanaf de bijrijdersstoel. Hij had zijn amberkleurige ogen, die nu zwart waren in de donkere auto, op de weg gefixeerd terwijl we de twintig minuten naar zijn huis aflegden.

Het was niet het appartement waar hij me vorig jaar over had verteld, met een kamergenoot die zijn sokken liet rondslingeren in de keuken. Het was een kleine bakstenen jarenzeventigbungalow in Broomfield waarvan de enige buitenlamp kapot was.

Ik volgde hem via het pad naar de voordeur, langs een driewieler die op zijn kant in een overwoekerd bloemperk lag en een stapel halfnaakte barbies op het trapje.

De eenzame buitenlamp flikkerde even toen hij de deurknop omdraaide en naar binnen ging. Hij deed de deur achter zich dicht. Ik bleef achter op de veranda en staarde naar het speelgoed en de verwaarloosde bloemperken met azalea's, die waarschijnlijk niet door hem waren geplant.

Het lukte me niet om hem dwars door de voordeur naar binnen te volgen. Achteraf gezien was het dus goed dat ik op tijd de auto in was geglipt.

Ik bleef een tijdje staan. Al die enge films die ik door de jaren heen had gezien, hadden me niets geleerd over hoe het is om daadwerkelijk dood te zijn. Kon ik de deurknop op afstand in beweging krijgen als ik me erop concentreerde? Nee. Wat zou er gebeuren als ik ging gillen? Ik probeerde het uit. Ik kon mezelf prima horen, maar zo te zien aan de reactie van de man die zijn hond uitliet, was ik de enige.

Nou ja, dat is niet helemaal waar. De hond, een kleine grijze schnauzer, bleef staan en keek in mijn richting.

Dat gaf me hoop. 'Hé maatje! Hé!' De schnauzer gromde een beetje. Daarna snoof hij en liep verder. De eigenaar keek niet eens op van het blauwe licht van zijn smartphone.

Ik draaide de nutteloze hond de rug toe en ging op de veranda zitten. Ik bestudeerde mijn handen – de weerschijs van mijn handen. Ik keek hoe ze op de weerschijs van mijn knieën lagen. Hoe mijn voeten op het gebarsten beton stonden en nauwelijks de grond raakten, alsof ik maar een fractie zwaarder was dan de lucht.

Ik sloeg hard tegen een blad dat op het trapje lag. Het be-
woog heel licht, maar dat kon net zo goed door het nachtelij-
ke briesje komen.

Je bent dood, zei ik streng tegen mezelf. *Je hoort verdrietig te
zijn.*

Toen mijn lievelingstante was omgekomen bij een auto-on-
geluk had de ontkenning me ruim een uur tegen mijn ver-
driet beschermd. Het was te groot geweest om te verwerken.
Toen het besef uiteindelijk indaalde, was het alsof alle adem
uit mijn longen werd geslagen. Nu voelde ik precies hetzelfde.
Alleen was het onvoorstelbare me nu zelf overkomen.

Achter het structuurglas van het keukenraam boven het
bloembed zag ik vage vormen bewegen. Ik stapte in de aza-
lea's en keek naar hoe mijn weerschijn verstrooide tussen de
bloesems. Die bewogen niet. Maar ik wel.

Dit was misschien razend interessant geweest als ik niet net
was vermoord, maar het bracht me wel op een idee. Ik kon
niet door muren lopen of iets vastpakken. Ik leek ongeveer
net zo sterk als de nachtlucht. Niet eens als de wind, maar als
de lucht.

Ik dacht hier een tijdje over na terwijl ik de azaleablaadjes
zag trillen in de lichte bries. Ik reikte naar de dichtstbijzijnde
azalea en raakte de bloemblaadjes aan. Deze keer lette ik be-
ter op: mijn hand gleed tussen twee grote dieproze bloemen
door, als rook.

Ik was geen wind; ik was lucht. Maar lucht kon zich ver-
plaatsen. Dat bood mogelijkheden.

Ik liep om het huis heen naar het hek aan de zijkant. Dat
was dicht. Door de spijlen kon ik de tuin en de vuilnisbakken
zien. Ik concentreerde me op de lucht tussen de spijlen en
deed een stap naar voren.

Het ging eigenlijk heel soepel: ik gleed zo door het hek
heen.

Mijn blik viel op een kattenluikje dat een beetje openstond

en naar de garage leidde. Ook daar gleed ik doorheen. Super-simpel.

Een lamp verlichtte een nette garage. Aan de ene kant stonden een paar rijen opgestapelde dozen en aan de andere kant een bestelbusje. Ik wierp een vluchtige blik op de dozen. Er zaten etiketten op met 'keuken', 'badkamer', 'slaapkamer' enzovoort. Op de bovenste doos lagen een stapel etiketten en een stift.

Hij ging verhuizen.

Achter me klepperde iets; ik draaide me om en zag een kleine lapjeskat door het kattenluik komen.

'Hi poes,' zei ik zacht. Hij ging zitten en ik zou zweren dat hij me een tijdje recht aankeek. Daarna installeerde hij zich bij een bakje met kattenvoer. Ik hurkte naast hem terwijl hij at. Ik dacht aan Frank met zijn schelle gemiauw. Die was waarschijnlijk het tapijt onderaan de trap aan het molesteren, uit protest dat ik hem nog geen eten had gegeven.

Ik kon geen echte tranen huilen, dat wist ik. Toch voelde ik het bekende prikken achter mijn ogen, en verdriet dat bezit van me nam. Ik zou nooit meer de zachte vacht onder Franks kin voelen, of zijn ronkende gespin horen als hij met zijn ogen dicht naast me op bed voor pampus lag.

Net toen al die gevoelens me dreigden te overweldigen hoorde ik een klik. Plotseling was de garage in complete duisternis gehuld.

Ik bleef verstijfd zitten luisteren naar het zachte geknetter van de gloeidraad in het peertje.

'Dat kwam door mij, denk ik,' fluisterde ik tegen de kat, die door bleef kauwen.

Rond de deur naar zijn huis waren speldenprikjes licht te zien. Ik liep ernaartoe en hoorde gedempte stemmen in het huis.

Een uur geleden had hij me alles afgenomen.

Dat ging ik hem betaald zetten. Ik wist alleen nog niet hoe.